

Arrest

nr. 88 774 van 2 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VEREECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgisch staatsburgerschap te bezitten en van Ossetische origine te zijn. Uw vader was van Ossetische origine, terwijl uw moeder van Georgische afkomst is. U bent geboren in Tbilisi (Georgië) waar u ook woonde.

Op 13 juni 1999 bent u in België toegekomen en diende er op 16 juni 1999 een eerste asielaanvraag in. Op 18 mei 2000 nam het CGVS terzake een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad van State op 3 augustus 2000, wat echter door deze laatste verworpen werd op 26 juni 2002.

In het kader van uw huidige asielaanvraag, stelt u België verlaten te hebben in de winter van 2003 om een asielaanvraag te doen in Frankrijk. Daar werd u gezegd dat u moest terugkeren naar België, wat u ook deed.

Op 6 september 2011 dient u een tweede asielaanvraag in. Aangezien u in het kader van deze asielaanvraag geen gevolg gaf aan een oproeping voor een gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 29 november 2011, gaat DVZ op 16 januari 2012 over tot een beslissing tot afstandsverklaring van uw (tweede) asielaanvraag. Op 6 april 2012 dient u een derde asielaanvraag in.

In het kader van deze derde asielaanvraag verklaart u in Georgië nog steeds gezocht te worden door de autoriteiten omwille van de redenen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet (i.e. het feit dat u gezocht wordt in uw land wegens uw (deels) Ossetische origine). U verklaart in het jaar 2007 verschillende dingen te hebben gepost op een Russische website waarbij u spotte met de Georgische en Ossetische overheden in uw land. Vanaf de winter van 2008 tot augustus 2008 (i.e. het uitbreken van de oorlog tussen Georgië en Rusland) wordt uw moeder driemaal door de Georgische politie naar het politiekantoor meegenomen. Daar wordt haar gezegd dat u moet terugkeren naar Georgië om er voor de Ossetische autoriteiten in Tbilisi te werken, die waren geïnstalleerd door president Saakashvili en zijn regering. Na de oorlog blijft het een hele tijd rustig voor uw moeder tot ze in de eerste helft van 2011 opnieuw een aantal keer wordt opgeroepen door de politie om over u te spreken. Ook uw zus wordt éénmaal tot bij de politie opgeroepen. Uw moeder geeft twee convocaties waarmee ze opgeroepen werd aan een bevriende Georgische autohandelaar die in Berlijn (Duitsland) woont. Daar geeft die man de twee documenten aan een andere Georgische autohandelaar die ze aan u in België bezorgt.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u twee originele Belgische medische attesten en kopies van twee convocaties voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag (i.e. uw eerste asielaanvraag dd. 16.06.1999; voor uw tweede asielaanvraag dd. 6.09.2011 werd overgegaan tot een afstandsverklaring) door de Belgische asielinstanties werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf wegens kennelijke ongegrondheid van uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad van State verwierp uw beroep tegen deze beslissing. Het Commissariaat-generaal kan er zich toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen en daarnaast ook in het kader van de regelgeving over subsidiaire bescherming.

Aangezien u in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als kennelijk ongegrond werden beschouwd (nl. het feit dat u problemen kende met de autoriteiten van uw land wegens uw deels Ossetische origine, CGVS p. 3), mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Ten eerste blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er voor etnische Osseten enkel een risico op ernstige problemen, die eventueel vervolging kunnen uitmaken, met de Georgische inlichtingendienst bestaat indien zij daadwerkelijk over gevoelige informatie over het Ossetische kamp beschikken of in staat zijn deze te verkrijgen, en indien zij weigeren op de vraag tot samenwerking in te gaan. Welnu, wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat dit profiel niet geloofwaardig is. Immers, u verklaarde dat de Georgische autoriteiten van u verlangden dat u voor de door hen geïnstalleerde Ossetische overheid in Georgië (Tbilisi) zou werken, louter omdat u de Ossetische origine heeft (langs vaders kant, CGVS p. 3) en omdat u een beetje hersenen heeft en verstandig bent. Gevraagd wat u voor de Georgische autoriteiten dan zo interessant maakt dat ze u voor hun kar zouden willen spannen, antwoordt u 'Ik weet het niet. Ik ben daar al lang weg. Het was omdat ik de Ossetische origine heb' (CGVS p. 5). Uit deze

verklaringen blijkt echter allerminst dat u over een zodanig specifiek profiel zou beschikken waarmee u de Georgische autoriteiten van waarde zou kunnen zijn in hun geschil met de Ossetiërs.

Rekening houdend met deze vaststelling, zijn ook uw verklaringen in verband met uw moeder en uw zus – volgens uw verklaringen zouden ze door de politie en de veiligheidsdiensten ondervraagd geweest zijn om u zo te overtuigen terug te keren naar Georgië en voor de overheid te werken (CGVS p. 4-5 & p. 8) – weinig realistisch.

Om te beginnen is het in het licht van bovenstaande opmerking bijzonder weinig aannemelijk dat men uw moeder en zus zou opgeroepen hebben in verband met u.

Daarnaast valt het op dat u de momenten wanneer uw moeder en zus werden opgeroepen door de autoriteiten van uw land vaag situeert in de tijd. U verklaart dat uw moeder in 2008 driemaal werd ondervraagd: van in de winter van 2008 tot augustus 2008; in 2011 gebeurde dat volgens uw verklaringen vier keer: 'in de winter-zomer, eerste helft van 2011' (CGVS p. 5-6). Over uw zus zegt u dat dat 'vorig jaar' was 'nadat u hier een asielaanvraag had ingediend' (CGVS p. 8). U verklaart dat uw moeder werd gezegd dat u moest teruggaan naar Georgië en dat u een bepaalde post zou krijgen in de overheidsdiensten. Over welke post het ging, weet u niet (CGVS p. 5). Welnu, als uw moeder en zus daadwerkelijk meegenomen en ondervraagd zouden zijn geweest omwille van u en aangezien u verklaart dat u nog contact heeft met hen sinds uw aankomst in België en dat uw moeder u op de hoogte hield van de feiten die ze meemaakte in uw afwezigheid (CGVS p. 2-3 & p. 5), kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hun ondervragingen concreter kan specificeren in de tijd en dat u beter op de hoogte bent van welke functie u zou moeten bekleden in de Georgisch-Ossetische overheid. Dit is in casu niet het geval.

Verder legt u kopies van twee convocaties op naam van uw moeder voor waarmee u haar ondervragingen in 2011 wil aantonen (zie documenten 3 & 4 in administratief dossier). Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken. De twee stukken vertonen ernstige vormelijke gebreken. Zo gaat het enkel om kopies en niet om originelen (hoewel u verklaard had dat u de originele exemplaren aan de Belgische asielinstanties zou bezorgen, CGVS p. 7) waardoor de authenticiteit van deze documenten onmogelijk kan nagegaan worden. Verder ontbreekt telkens een officiële stempel op de documenten. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (i.c. de onderzoeksafdeling van het parket-generaal in Tbilisi).

Bovendien staan de convocaties op naam van M. S. (...) over wie u verklaart dat het uw moeder is (zie vertaling documenten), terwijl u aanvankelijk op het CGVS (evenals in het kader van uw eerste asielaanvraag - zie vragenlijst "aanvraag tot erkenning als vluchteling") verklaard had dat uw moeder E. S. (...) heet (CGVS p. 2-3) en dat de convocaties op haar naam stonden (CGVS p. 4). Hoewel de convocaties dezelfde familienaam vermelden als die van uw moeder, gaat het om een andere voornaam. Op die manier staat niet ontegensprekelijk vast dat deze convocaties – voor zover deze nog als authentiek kunnen beschouwd worden – wel degelijk voor uw moeder zouden bestemd zijn. Ook bent u niet op de hoogte van een aantal andere elementen aangaande deze convocaties. Zo verklaart u dat uw moeder de twee convocaties meegaf met een Georgische autohandelaar die het aan een andere Georgische autohandelaar in Berlijn gaf, die het op zijn beurt aan u bezorgde. Wat de naam is van de persoon aan wie uw moeder de documenten gaf, weet u niet; wat vreemd is aangezien het nochtans gaat om een kennis van uw moeder, meer bepaald de schoonbroer van een vriendin van haar. U verklaart dat de autohandelaar in Berlijn Shalva heet, maar u weigert tot tweemaal toe zijn familienaam te noemen. Als u daarop gezegd wordt dat alles wat u tijdens het gehoor op het CGVS vertelt, vertrouwelijk is en dat u de toestemming van die man niet hoeft te vragen om zijn naam te noemen, verklaart u dat u zijn familienaam niet kent. Als u erop gewezen wordt dat dat tegenstrijdig is aan uw eerdere verklaring dat u zijn naam niet wou geven, herhaalt u nogmaals dat u zijn familienaam niet kent (CGVS p. 6-7). Dit antwoord biedt echter geen verklaring voor deze aangehaalde tegenstrijdigheid. Als uw moeder effectief werd opgeroepen en ze deze convocaties (i.c. hét tastbare middel waarmee haar ondervragingen over u zouden kunnen aangetoond worden) via een kennis en een derde persoon aan u bezorgde, kan toch redelijkerwijs van u worden verwacht dat u meer weet over deze documenten. Het valt daarentegen op dat u de naam van de kennis van uw moeder niet weet en incoherente verklaringen aflegt over de andere autohandelaar. Wanneer aldus de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de waarde van deze documenten – rekening houdend met de vormelijke gebreken en met uw incoherente verklaringen hieromtrent – en anderzijds de eerder

vermelde opmerking in verband met uw profiel in Georgië, kunnen deze kopies van de twee convocaties het standpunt van het Commissariaat-generaal inzake uw vermeende vervolging vanwege de autoriteiten van uw land in geen geval wijzigen.

Ten slotte verklaart u dat de veiligheidsdiensten van uw land uw moeder zeiden dat ze weten dat u in Europa bent. Als u gevraagd wordt hoe ze weten dat u in Europa bent, verklaart u 'misschien afluisteren. Er zitten daar spionnen. Als iemand van het buitenland belt, luisteren ze zeker'. Als u gevraagd wordt hoe u weet dat u afgeluisterd werd, antwoordt u dat iedereen in Georgië dat weet. Als u daarop om verduidelijking wordt gevraagd hoe u weet dat u persoonlijk werd afgeluisterd, antwoordt u dat uw moeder een derde keer werd opgeroepen zonder convocatie nadat u haar aan de telefoon had gezegd dat ze de convocaties van haar vorige twee ondervragingen moest bijhouden (CGVS p. 8). Echter, het loutere feit dat uw moeder een derde keer mondeling werd opgeroepen toont in geen geval ontegensprekelijk aan dat u werd afgeluisterd.

Ten tweede verklaart u dat u ironische opmerkingen postte op een internetforum waarmee u de spot dreef met zowel de Georgische als Ossetische overheden. U verklaart dat aan uw moeder tijdens haar ondervragingen werd gezegd dat u op die manier propaganda voerde tegen de eenheid van de Georgische staat (CGVS p. 8-9). Ook hier komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat geen geloof kan gehecht worden aan deze feiten.

Om te beginnen heeft u opvallend veel moeite om deze posts te situeren in de tijd. U verklaart dat u dat deed in 2007, maar wanneer in dat jaar weet u niet (CGVS p. 8-9). Verder, als u wordt gezegd dat u eerder verklaarde dat u werd afgeluisterd maar dat u tegelijkertijd dingen post op het internet en zich daarmee zelf in gevaar brengt, verklaart u dat u dat niet op uw naam zette maar onder een pseudoniem. Kort daarna verklaart u echter dat men aan de hand van uw eigen naam die u gebruikte om zich te registreren op dat forum, uw ware identiteit kan achterhalen. Dit klopt echter niet met wat u eerder zei, nl. dat u die opmerkingen postte onder een pseudoniem om zich te beschermen tegen mogelijke gevolgen van uw posts (CGVS p. 8-9). Ten slotte verklaart u dat u nog een aantal van die posts thuis heeft liggen en dat u ze in gedrukte versie aan de Belgische asielinstanties zou bezorgen (CGVS p. 9). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal hieromtrent echter niets ontvangen.

Ten derde dient opgemerkt te worden dat u bijna geen enkel element uit uw verklaringen op het CGVS (meer specifiek de meenames en ondervragingen van uw moeder en uw zus en uw internetposts) vermeld heeft bij het indienen van uw huidige asielaanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 6 april 2012. U heeft het daar immers enkel over de convocaties die u door uw moeder zouden opgestuurd worden en over de reden waarom u zich op 29 november 2011 niet ging aanmelden bij DVZ voor een gehoor in verband met uw tweede asielaanvraag (verklaring DVZ dd. 16.04.2012, vraag 37). Als u hierover om uitleg gevraagd wordt, antwoordt u enkel 'ik weet het niet' (CGVS p. 10), waarmee u echter absoluut geen afdoende verklaring biedt waarom u over deze feiten pas op het CGVS begint en ze niet vermeld heeft bij het indienen van uw derde asielaanvraag bij DVZ. Van een asielzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet nogmaals ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Gelet op alle bovenstaande elementen is het dan ook helemaal niet geloofwaardig dat u om de door u vermelde reden (i.c. het feit dat u als Georgisch staatsburger van deels Ossetische origine op Georgisch grondgebied woonde) vervolging hebt ondergaan of te vrezen hebt. De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan deze beslissing. Het ene medische attest betreft louter een oproeping voor een medisch onderzoek in het jaar 2000. Het andere (dd. 16.03.2000) bevat een overzicht van de feiten die u van 1985 tot 1998 in uw land zou meegemaakt hebben. Dit attest vermeldt echter specifiek dat de vermelde feiten gebaseerd zijn op uw eigen verklaringen. Dokter Gilbert stelt vast dat de door haar bij u vastgestelde verwondingen (littekens, onder meer van brandwonden) compatibel zijn met de door u tijdens uw eerste asielaanvraag aangehaalde vervolgingsfeiten. Er moet echter worden opgemerkt dat de dokter zich hiervoor louter kon baseren op uw verklaringen. Het is immers weinig waarschijnlijk dat de arts aanwezig zou zijn geweest als ooggetuige bij de destijds door u aangehaalde vervolgingsfeiten waardoor ze geen zekerheid kon krijgen over de omstandigheden waaronder u deze verwondingen zou hebben opgelopen. Bijgevolg zijn deze documenten – in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS p. 4) – niet van die aard dat ze de vaststellingen in de beslissing over uw eerste asielaanvraag dd. 16.06.1999 zouden kunnen wijzigen. De kopies van de twee convocaties werden reeds eerder besproken.

Daarnaast dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie blijkt immers dat er in Georgië actueel geen beleid van discriminatie is, geen klimaat van raciale haat bestaat, noch dat er sprake is van gevallen van vervolging louter omwille van de Ossetische origine.

Ten slotte, rekening houdend met de vaststelling dat het CGVS op 18 mei 2000 een beslissing nam inzake uw eerste asielaanvraag (dd. 16 juni 1999) die door de Raad van State bevestigd werd op 26 juni 2002 maar dat u daarna maar liefst wachtte tot 6 september 2011 en 6 april 2012 (i.e. bijna tien jaar later) om respectievelijk een tweede en een derde asielaanvraag in te dienen (waarbij u zich nog steeds beroept op dezelfde elementen als uit uw eerste asielaanvraag), dienen ernstige vragen te worden gesteld bij uw nood aan bescherming; te meer omdat u verklaarde dat, terwijl u al in België was, u reeds in 2008 door uw moeder op de hoogte was gebracht van het feit dat ze zou meegenomen en ondervraagd zijn over u (CGVS p. 5). Door dit gedrag en deze verklaringen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw huidige asielaanvraag bijkomend ondermijnd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/2-3 *juncto* 62, artikel 52 en artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

2.1.1. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.2. De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen

gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.3. Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een asielzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.1.4. De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 7 mei 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Georgisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.1.5. De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.5.1. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom zij geen nieuwe elementen naar voor zou brengen die de gegrondheid van haar asielaanvraag kunnen schragen. Hij vindt dat hij wel degelijk nieuwe feiten en documenten overmaakt.

De Raad stelt vast dat dit feitelijke grondslag mist daar de commissaris-generaal uitvoerig motiveert dat de verzoekende partij geen overtuigend bewijs van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet voorgelegd heeft.

2.1.5.2. Nopens zijn vage tijdssitueringen wijst verweerder erop dat de gebeurtenissen zich al tot 3 jaar geleden afspeelden en hij bijgevolg in tijdsblokken antwoordt. Hij vindt het getuigen van eerlijkheid dat hij niet begint te raden naar de precieze datums. Hij wijst er ook op dat verweerder dienaangaande ook geen gewag maakt van enige onjuistheid.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij vage verklaringen afgelegd heeft, zoals "*in de winter-zomer, eerste helft van 2011*". Terecht stelt verweerder dat als verzoekers moeder en zus daadwerkelijk meegenomen en ondervraagd werden omwille van verzoeker en hij verklaart dat hij nog contact heeft met hen sinds zijn aankomst in België en dat zijn moeder hem op de hoogte hield van de feiten die ze meemaakte in zijn afwezigheid, redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij hun ondervragingen concreter

zou kunnen plaatsen in de tijd en vooral dat hij beter op de hoogte zou zijn van welke functie hij zou moeten bekleden of taak vervullen in de Georgisch-Ossetische overheid. Dit is *in casu* niet het geval. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat verzoeker die buiten zijn Ossetische origine geen bijzondere bekwaamheden aanhaalt en zijn land reeds meer dan tien jaar verlaten heeft, dermate nuttig zou kunnen zijn voor de Georgisch-Ossetische overheid dat er druk zou uitgeoefend worden op zijn familie in dit verband. Verzoeker licht dit niet toe en overtuigt in deze niet.

2.1.5.3. Met betrekking tot de voorgelegde convocaties stelt de verzoekende partij dat het feit dat hij slechts kopieën overmaakt onmogelijk het besluit kan schragen dat het gaat om valse documenten. Hij wijst er op dat geen enkel onderzoek heeft uitgewezen dat het om valse documenten gaat.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). Daarenboven hebben gekopieerde documenten slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Deze documenten hebben geen bewijswaarde.

2.1.5.4. Wat de ernstige problemen met de Georgische inlichtingendienst betreft en het feit dat verzoekers profiel niet beantwoordt aan de beschrijving van vervolgingsfactoren voor etnische Osseten verwijst verzoeker naar *“rechtsleer zelfs m.b.t. informatie van ambassades”*.

Verweerder antwoordt terecht dat verzoeker deze rechtsleer niet bij zijn verzoekschrift voegt en er ook geen verwijzingspunten zijn. Derhalve is deze opwerping niet dienstig. Volledigheidshalve beklemtont verweerder dat de bronnen waarop de bestreden beslissing zich steunt veelvuldig zijn en zich niet beperken tot informatie van een ambassade. Verzoeker brengt zelf geen informatie aan die deze informatie weerlegt.

Daar waar verzoeker opwerpt *“dat zijn moeder twee voornamen heeft zoals dit in Georgië zelfs regelmatig voorkomt”* stelt verweerder terecht dat daar verzoeker nog in contact staat met zijn moeder kan verwacht worden dat hij in de mogelijkheid is dit aan te tonen, *quod non*.

2.1.5.5. De verzoekende partij stelt dat zij betreffende de ironische bespottingen op het Russische internetforum deze *“wat minder adequaat zijn met zijn situering in de tijd”* maar dat zij geen enkel risico wou lopen een ongeloofwaardig relaas te geven. Tevens meent zij dat er geen tegenstrijdigheid is met haar bewering dat zij het onder pseudoniem plaatste en met haar bewering dat zij zich registreerde onder haar echte naam.

De Raad meent dat dit geen weerlegging is van de bestreden beslissing: *“Ten tweede verklaart u dat u ironische opmerkingen postte op een internetforum waarmee u de spot dreef met zowel de Georgische als Ossetische overheden. U verklaart dat aan uw moeder tijdens haar ondervragingen werd gezegd dat u op die manier propaganda voerde tegen de eenheid van de Georgische staat (CGVS p. 8-9). Ook hier komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat geen geloof kan gehecht worden aan deze feiten. Om te beginnen heeft u opvallend veel moeite om deze posts te situeren in de tijd. U verklaart dat u dat deed in 2007, maar wanneer in dat jaar weet u niet (CGVS p. 8-9). Verder, als u wordt gezegd dat u eerder verklaarde dat u werd afgeluisterd maar dat u tegelijkertijd dingen post op het internet en zich daarmee zelf in gevaar brengt, verklaart u dat u dat niet op uw naam zette maar onder een pseudoniem. Kort daarna verklaart u echter dat men aan de hand van uw eigen naam die u gebruikte om zich te registreren op dat forum, uw ware identiteit kan achterhalen. Dit klopt echter niet met wat u eerder zei, nl. dat u die opmerkingen postte onder een pseudoniem om zich te beschermen tegen mogelijke gevolgen van uw posts (CGVS p. 8-9). Ten slotte verklaart u dat u nog een aantal van die posts thuis heeft liggen en dat u ze in gedrukte versie aan de Belgische asielinstanties zou bezorgen (CGVS p. 9). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal hieromtrent echter niets ontvangen.”* De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.5.6. Aangaande het feit dat verzoeker naliert de problemen van zijn moeder en zus te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wijst hij erop dat hij daar enkel een synopsis diende te geven. Hij verwijst naar rechtsleer en rechtspraak.

De Raad meent dat van de verzoekende partij, die stelt te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij alle kernelementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de

elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van de verzoekende partij worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in het vervolgingsrelaas zou vermelden.

Verweerder wijst er terecht op dat aan verzoeker bij de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd naar de nieuwe elementen die hij aanbrengt voor zijn nieuwe aanvraag. Hij verwijst daarbij uitsluitend naar de nieuwe documenten die zijn moeder ging opsturen en naar de redenen voor zijn afwezigheid bij de DVZ bij zijn tweede asielaanvraag.

2.1.5.7. Verzoeker geeft een opsomming van de stappen die hij in het verleden heeft ondernomen inzake asiel en meent dat hem niet verweten kan worden niet eerder een nieuwe asielaanvraag te hebben ingediend.

Terecht stelt verweerder dat rekening houdend met de vaststelling dat het CGVS op 18 mei 2000 een beslissing nam inzake zijn eerste asielaanvraag (dd. 16 juni 1999), die door de Raad van State bevestigd werd op 26 juni 2002, en dat hij daarna wachtte tot 6 september 2011 en 6 april 2012 (i.e. bijna tien jaar later) om respectievelijk een tweede en een derde asielaanvraag in te dienen (waarbij hij zich nog steeds beroept op dezelfde elementen als uit zijn eerste asielaanvraag), dit de aannemelijkheid van nood aan bescherming ondermijnt; te meer omdat hij verklaarde dat, terwijl hij al in België was, hij reeds in 2008 door zijn moeder op de hoogte was gebracht van het feit dat ze zou meegenomen en ondervraagd zijn over hem.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet : *« De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;»

Dit geldt ook voor het invoeren van nieuwe feiten, die een nieuwe asielaanvraag zouden gronden. De Raad meent dat de door de verzoekende partij aangehaalde redenen niet overtuigen.

2.1.5.8. Inzake de overgemaakte medische attesten stelt verzoeker dat hij geen arts is en hij dus geen verhaal kan verzinnen in de zin dat hij geen verwondingen oploopt en een andere leugenachtige reden zou geven die de verwondingen op identiek wijze zouden verklaren. Hij meent daarmee redelijkerwijze aan te tonen dat hij verwondingen heeft opgelopen als gevolg van martelingen in Georgië. Bijkomend stelt hij de vraag waarom hij zou liegen tegen zijn arts in Georgië.

Het ene medische attest betreft louter een oproeping voor een medisch onderzoek in het jaar 2000 (dus na verzoekers asielaanvraag). Het andere (dd. 16.03.2000) bevat een overzicht van de feiten die hij van 1985 tot 1998 in zijn land zou meegemaakt hebben. Dit attest vermeldt dat de vermelde feiten gebaseerd zijn op de eigen verklaringen van de verzoekende partij.

Dokter G. stelt vast dat de door haar bij verzoeker vastgestelde verwondingen (littekens, onder meer van brandwonden) compatibel zijn met de door hem tijdens zijn eerste asielaanvraag aangehaalde vervolgingsfeiten.

De Raad stelt vast dat de voorgelegde medische attesten geen nieuwe elementen zijn, maar reeds deel uitmaakten van het administratief dossier bij de eerste asielaanvraag en door de commissaris-generaal in dit kader beoordeeld werden en betrekking hebben op feiten die plaats gehad zouden hebben voor 2000.

De Raad stelt vast dat volgens het geneeskundig getuigschrift de mishandeling waarvan verzoeker het voorwerp zou geweest zijn tijdens een detentie gedurende een week door de politie dateert van 1998. Uit dit getuigschrift valt af te leiden dat de littekens compatibel zijn met de door verzoeker aangehaalde feiten.

Hierboven wees de Raad er reeds op dat verzoeker aannemelijk moet maken dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Bij gebrek aan aannemelijk asielrelaas en rekening houdend met het feit dat deze littekens dateren van voor verzoekers eerste asielaanvraag in 1999 (1998 volgens zijn verklaringen) maakt verzoeker niet aannemelijk dat dit het bewijs is van zijn hoedanigheid van

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.5.9. Wat het voordeel van de twijfel betreft en de verwijzing naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet meent de Raad dat de verzoekende partij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De Raad schaart zich achter deze motieven.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wijst op de motiveringsplicht, maar licht niet nader toe hoe deze bepaling geschonden werd.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS